

Morgentur den 25. februar 2003.

af Hans Ketil Nexø Kajakklub

Klokken er halv ni. Ude på broen ligger "Njord" klar og venter. Jeg samler de sidste ting sammen, skriver mig ud i journalen, smækker døren og går ned på broen. Mod øst ligger havet sølvblankt og glitrende som et nystrøget lagen uden en fold. Temperaturen er lige på frysepunktet, og luften står helt stille. Horisonten er diset, men solen formår alligevel at trænge igennem. En rytmisk, spøgelsesagtig dunken fra en kutter ude på havet høres gennem rimtågen.

Da jeg entrer kajakken, bryder solen igennem og jeg styrer ind i et næsten blændende lyshav bag havnemolen. Efter det kedelige stræk forbi havnen, åbner landskabet sig venligt mod syd. Kystlinjen oplyses i sarte pastelfarver, som gradvist forstærkes i takt med at solen skifter fra rød til gul. Kort efter jollehavnen løber jeg ind i et bredt bælte af ganske fin grødis. Kajakken hvisler, og pagajen lyder som en janitshar, der følger hjertets langsomme rytme med sine whiskers. Det er som at røre rundt i et

ocean af slush ice. Jeg kommer igennem flere sådanne bælte, som strækker sig næsten vinkelret ud fra kysten langs fuglereservatet.

Store fugleflokke vugger overalt langs kysten, og desværre skræmmer jeg en del af dem på vingerne. Her er lappedykkere og gråænder og selvfølgelig måger i tusindtal. Den lille arktiske havlit er her stadig, men vil snart begive sig nordpå til Island og Nordnorge. De første forårsbebudere, gravænderne, er ankommet fra Nordsøens sydlige kyster i Frankrig og England. Her er skarver, fiskehejrer og andre, som jeg ikke kender navnene på. Man behøver jo ikke være på fornavn med hele naturen for at kunne nyde den.

Ud for Balka havn har isen krystalliseret sig til tallerken is, små sprøde isflager på størrelse med – ja, netop – tallerkener. Jeg ligger stille og betragter fænomenet. Så sætter jeg atter i gang og knuser tallerkener i et omfang, der ville ruinere en mellemstor restaurationskæde.

Vandet er krystalklart. Selv på dybt vand kan jeg se detaljerne på bunden langt nede under kølen. Det er som at svæve i det lufttomme rum. Det grønne, sribede sand og de sorte tangplanter ligger som et mørkt, marmorert tæppe bredt ud på sandstenens plane stuegulv.

Det er lavvande i dag, så jeg må uden om Salthammer rev. Ikke den mindste krusning røber, hvor langt revet går ud, men mågerne synes at gå på vandet i en lang række ud mod horisonten, så dem må jeg i hvert fald uden om. Inde igen forsøger jeg at gå under træbroen til Snogebæk havn, men opgiver. Her er vandet så stille, at der har dannet sig fast is. Jeg kunne måske pløje mig igennem, men vælger at skåne "Njord", tager i stedet uden om havnen og går i land ved den lille hofde af store klippestykker. Her sætter jeg mig på mit siddeunderlag, skænker en kop kaffe og spiser nogle chokoladestik til. En lille kutter dukker ud af rimtågen og lægger til ovre ved havnen. En påhængsmotor startes, en jolle sætter kurs mod det åbne hav og forsvinder i den blændende dis. Jeg tænder piben, lukker øjnene og mærker solen varme min krop. Det kribler af forår og forjættende sommer.

Til sidst må jeg løsrive mig fra stemningen og indtrykkene - jeg skal jo tilbage igen. Jeg pakker sammen og skyder kajakken ud fra sandet. Ud for havnens ydermole har et svanepar fundet sammen og indledt parringsspillet med den traditionelle hilseceremoni med gensidige hoveddrejninger og næsten synkrone hoveddykninger. På grund af de optimale forhold vælger jeg fugleflugtslinjen fra revet tilbage mod Nexø og sigter mod bådebyggeriets facade, der ses som en lysende monolit ude i disen. Selv her ude på dybt vand kan jeg se bunden helt klart gennem den spejlblanke, næsten ikke eksisterende overflade. Tankerne går deres egne veje og afbrydes kun, når lyden fra isbælterne skurrer mod bådens sider. Inden jeg får tænkt færdig, er jeg hjemme igen. Ligger lidt uden for vores mole med sindet fyldt af et gyldent lys, går så ind, rigger af og skriver mig hjem i journalen. Klokken er blevet halv tolv. 3 timer og bare 12 km – men sikke en foræring!